

ELLER

(Uzzâl Tevşîh)

Şiir:: Faruk Nafiz ÇAMLIBEL
Beste: Cinuçen TANRIKORUR

Usûl: Sofyan (Ağırca)

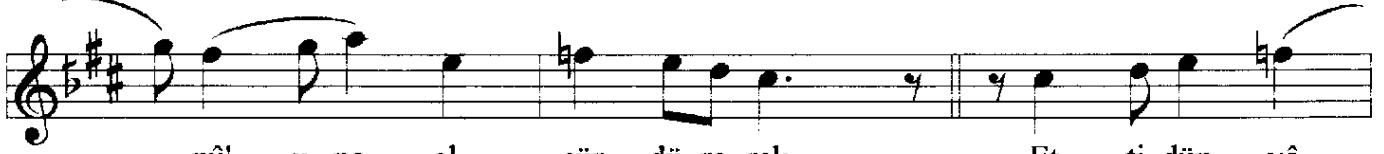
♩ = 72

Ah O gü nâ hın bi zi kah ret se mü câ zâ

tı ge rek Cen ne tin Mey ve i Mem

nû' u na el sür dü re rek Et ti dün yâ

yı ha râm Â de m'e Hav vâ' nın e li

Ne o lur Yû sufu on kar deş u nut

say dı su da Ah So na er sey di se ren câ

mı o gün bir ku yu da Ne o lur

bâ di ye den Mis ra gi der ken ker van

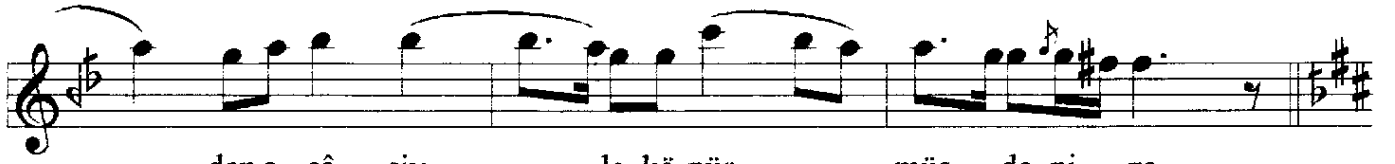

Ol maz ol say dı o gün Yû su fa bir

(Uzzâl 'Tevşih'in Devâmı -2-)

tah tı re vân Kırk a sır yâd e de riz
yal nız o nun bir şe yi ni Yû su fun par
ça la yıp â ru ha yâ göm le ği ni
Te pe den tır na ğa fâş et ti Ze lî hâ'
nın e li (SAZ..
(Daha ağır $\text{♩} = 64$)
..) Â dem ev lâ
dı ha tır lar dö ke rek göz ya şı nı
Bir gü müş tep si de Yah yâ yı Re sû 'lün
ba şı nı Sun du zâ lim le re iş ret
gü nü Sel mân' m e li Vur du ej der

(Uzzâl Tevşih'in Devâmı -3-)

den a sâ siy le kö pür müş de ni ze

Dal ga lar diz çö ke rek gel di hu zû

run da di ze Bah ri Ah mer ya rı lıp ver

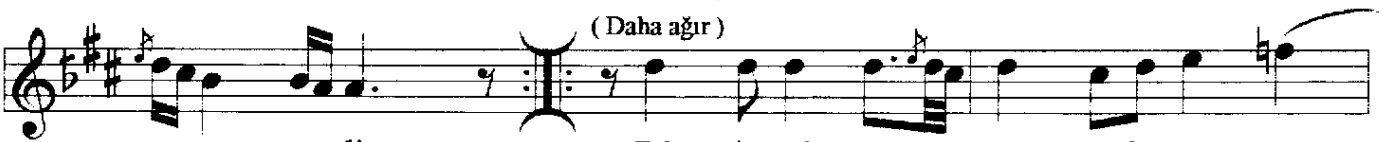
di ge çit Mû sâ' ya Geç ti kav miy

le be râ ber o ra dan Sî nâ' ya

Sür dü tâ Rab be ka dar kav mi ni Mû sâ'

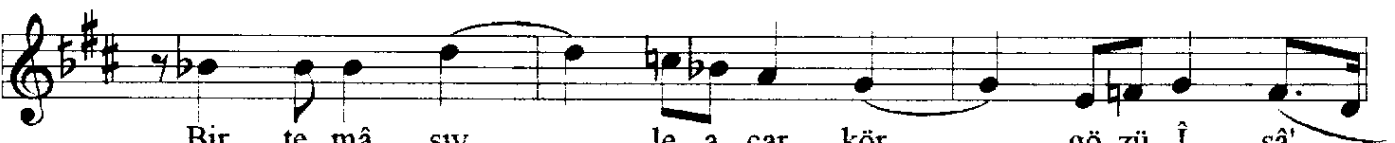
nın e li Dâ i mâ çar mı hı om zun

da bir in san gö rü rüm Her du â sıy

le yü rür hâ le ge lir bir kö tü rüm

Bir te mâ sıy le a çar kör gö zü İ sâ'

(Uzzâl Tevşih'in Devâmı -4-)

(Canlı)

nın e li *ff*(SAZ..)

Çöl de kız gın

gü neş al tın da ge çen gaz ve gü nü

Kah ra mân üm me ti nin gör dü su suz

düş tü gü nü Ye ni bir mü ci ze sey

ri ne yol aç tı bu hâl Par ma ğın dan

ce re yân et ti su lar ay nı Zü lâl

Kat tı can can la ra Pey gam be ri Zî şâ

nın e li *tr* (Ağır) Mad de ler bir se de mâ nâ

de ği şir el ler de Var kı yâs et

(Uzzâl Tevşih'in Devâmı -5-)

ki/ o el ler ve bu el ler nerede?
Di ši Şey tan e li dir er ke ği Rah mâ nın e li
Çok ağır.

ELLER

O günâhın bizi kahretse mücâzâtı gerek:
Cennetin Meyve-i Memnûna el sürdürerek
Etti dünyâyı haram Âdem'e Havvâ'nın eli.

Ne olur, Yûsuf'u on kardeş unutsaydı suda,
Sona erseydi serencâmı o gün bir kuyuda;
Ne olur, bâdiyeden Mısır'a giderken kervan;
Olmaz olsaydı o gün Yûsuf'a bir taht-ı revân.
Kırk asır yâdederiz yalnız onun bir şeyini:
Yûsuf'un parçalayıp âr ü hayâ gömleğini,
Tepeden tırnağa fâşetti Zelihâ'nın eli.

Âdem evlâdı hatırlar dökerek gözyaşını:
Bir gümüş tepside Yahyâ-yı Resûl'ün başını
Sundu zâlimlere, işret günü, Selmân'ın eli.

Vurdu ejderden asâsiyle köpürmüş denize;
Dalgalar, diz çökerek, geldi huzûrunda dize.
Bahr-i Ahmer yanlıp verdi geçit Mûsâ'ya;
Geçti kavmiyle berâber ovoidan Sînâ'ya.
Sürdü tâ Rabb'e kadar kavmini Mûsâ'nın eli.

Dâimâ çarmıhı omzunda bir insan görürüm;
Her duâsiyle yürür hâle gelir bir kötürüm,
Her temâsiyle açar kör gözü İsâ'nın eli.

Çölde, kızgın güneş altında geçen gazve günü,
Kahraman ümmetinin gördü susuz düştüğünü.
Yeni bir mucizenin seyrine yol verdi bu hâl,
Parmağından cereyân etti sular aynı Zülâl.
Kattı can, canlara Peygamber-i Zîşân'ın eli.

Maddeler birse de mânâ de ğişir ellerde;
Var kıyas et ki o eller ve bu eller nerde?
Dişi, Şeytan elidir, erke ği, Rahmân'ın eli.

Beste Tarihi:
13 Mayıs 1991
Washington D.C.